

Forsøg paa at bevise, at der i Kommissionens Svar skulde indeholdes en Anbefaling eller noget, der kan tages til Indtægt for det Forsøg, der her gøres for at tilvejebringe en stykkevis Lønningsreform, thi den har ikke indladt sig paa at give Raad og Vejledning for andre, men Forsvarskommissionen har holdt sig inden for sit eget Omraade, og den taler tydelig og klart nok for eget Vedkommende om sit Standpunkt med Hensyn til en stykkevis Lønningsreform, naar den herom siger: „Forslag herom fra Kommissionens Side vil kun kunne fremkomme i Forbindelse med Afgørelsen, dels af de militære Lønningsspørgsmaal som Helhed, dels af de paagældende Embeds- og Bestillingsmænds Stilling i Forsvarsordningen.“

Af dette Svar vil der ikke kunne udledes det mindste til Gunst for det foreliggende Lovforslag.

Udvalgets Flertal hævder endvidere, at „det er vanskeligt“ at faa Officiantstillingerne besatte; men selv om det kan være *vanskeligt* til Tider, er der ikke ført Bevis for, at det er *umuligt*. Det samme gælder Intendanturkorpset, og hvad det angaar, at der for Tiden skal være 17 ledige Premierløjtnantspladser, da nærer Mindretallet i høj Grad Tvivl om, at den foreslaaede Lønningsforhøjelse væsentlig vil forandre dette Forhold. Grunden til, at disse Pladser staa ubesatte, ligger ikke i, at Lønningerne ere for smaa, men den maa snarere søges i den Omstændighed, at forholdsvis faa unge Mænd, der vælge deres Livsstilling, søge den militære Løbebane, fordi der for Tiden hersker saa stor Uklarhed og Usikkerhed om, hvorledes de militære Forhold her i Landet ville blive ordnede i Fremtiden, thi saa længe Forsvarets endelige Ordning staaer hen i det uvisse, er det ret naturligt, at velbegavede unge Mænd foretrække Ansættelse i de borgerlige Erhverv fremfor i de militære Embedsstillinger, og dette Forhold burde indeholde en stærk Opfordring for alle Parter til snarest muligt at faa tilvejebragt en endelig Forsvarsordning.

En anden og maaske endnu større

Grund til, at det nævnte Antal Premierløjtnantspladser staa ledige, er den, at Militæretaten i for høj Grad vrager unge Mænd, der fra forskellige Samfundslag ønske Uddannelse til faste Officerer. Man erindre sig blot den stærke Uvillie, der fra mange højere staaende Officerers Side ofte — ogsaa i Rigsdagen — har givet sig Udslag mod Officersskolens yngste Klasse, som hvert andet Aar maa optage 20 Officersaspiranter blandt Mænd, der ikke forud have erhvervet sig akademisk Dannelse eller en Kundskabsfyldte, som svarer hertil. Her kan der sikkert med god Villie fra Militæretatens Side gøres en Del mere end hidtil for ogsaa ad den Vej at erhverve brugbare Officersemner. At forhøje Lønningerne hjælper jo ikke til at udfylde de ledige Pladser, naar det Mandskab, der tiltrænges, overhovedet ikke er til Stede.

Flertallet kan ikke forsone sig med Mindretallets Henvisning til Centraladministrationens Embedsmænds Lønningskrav, der af Ministeriet er stillet i Bero, indtil en Omordning af vedkommende Administrationsgren samtidigt kan finde en Løsning; men Sammenligningen er jo den, at der saavel fra Hærens som fra Centraladministrationens Side i Øjeblikket stilles Krav om forhøjede Lønninger samtidigt med, at man staaer overfor Spørgsmaalet om en Omorganisation af begge Institutioner, og kan det anses forsvarligt, at man i det ene Tilfælde venter med en Lønningsforbedring, indtil en Omorganisation samtidigt kan finde Sted, maa det i det andet Tilfælde være lige saa berettiget at vente et Aar eller to, indtil en Organisationsplan og en Lønningsrevision samtidigt kan finde sin Løsning.

Naar dette Mindretal finder det parlamentarisk og finansielt uforsvarligt paa dette Tidspunkt at gaa til en stykkevis Lønningsreform for en enkelt Klasse af Officerer, er det under Hensynet til, at alle Lovgivningsmagtens Faktorer have været enige i at henvise Ordningen af Landets Forsvarsvæsen, det levende saa vel som det døde Værn, til en Kommis-